

psána do obchodního rejstříku sídla hlavního závodu — v tom, že Karel Š. dle opovědi i protokolu o schůzi správní rady má spolupodepisovati firmu »ve smyslu §u 41 stanov«. Než § 41 stanov pojednává očitě jen o znamenání firmy hlavního závodu, poněvadž §em 2 stanov jest představenstvu vyhrazeno, by se o způsobu znamenání firmy filiálek zvláště usnášelo. Poukaz k tomuto §u nemá tu tedy jiného významu, než aby bylo jasně naznačeno, že nově jmenovaný prokurista náleží mezi ony vyšší úředníky, kteří s dodatkem vyznačujícím prokuru jsou oprávněni podepisovati firmu způsobem v §u 41 vytčeným. Nelze proto spatřovati rozporu mezi ustanovením prokuristy jen pro centrálu a poukazem k §u 41 stanov, neboť tímto poukazem nemá býti propůjčeno prokuristovi nějaké další, širší právo, nýbrž má jen býti vyznačeno, jak bude firmu (scil. hlavního závodu, neb jen pro tento byl za prokuristu ustanoven) znamenati. Že je zásadně přípustno zříditi prokuristu jen pro centrálu, přiznávají i nižší soudy v souhlase s judikaturou (srv. A. Cl. 1409, 1326, 1814 a 2080, pak rozh. zdejšího nejvyššího soudu ze dne 1. října 1924, č. j. R II 328/24). Podepisuje-li pak prokurista kolektivně se členem představenstva, nevykonává tu žádné zvláštní funkce, nýbrž podpisuje právě jen jako prokurista, při čemž pramenem tohoto jeho práva jsou stanovy. Nelze proto mluvit ani o obmezení zastupitelského práva představenstva ve smyslu čl. 231 druhý odstavec obch. zák.

#### Čís. 5920.

**Jest na navrhovateli odkladu exekuce, by osvědčil, že s ní nemůže býti započato, nebo že nemůže býti v ní pokračováno bez nebezpečnosti nenahraditelné nebo těžko napravitelné majetkové újmy pro něho. Osvědčení netřeba pouze tehdy, je-li újma navrhovatelova zřejma ze spisů.**

**I v řízení exekučním platí zákaz novot v opravném řízení.**

**Okolnost, že vyklizením povinný nemůže najíti byt, není notorickou ve smyslu §u 269 c. ř. s.**

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, R I 289/26.)

Návrhu dlužníka, by mu byl povolen podle předpisů exekučního řádu odklad exekuce vyklizením, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

#### Důvody:

Otázku, zda jde o žalobu ve smyslu §u 35 ex. ř., či o jinakou žalobu po rozumu §u 39 čís. 5 ex. ř., netřeba řešiti. Podle §u 44 ex. ř. jest předpokladem odkladu exekuce, že s ní nemůže býti započato nebo že nemůže dále býti vedena bez nebezpečnosti nenahraditelné nebo těžce napravitelné majetkové újmy pro navrhovatele. Než dovolací rekurs jest na omylu, míně, že břímež důkazů ve směru tom tíží vymáhajícího vě-

řitele, neboť to z ustanovení Šu 44 ex. ř. neplyne a bylo by to naopak v přímém rozporu s ustanovením Šu 55 druhý odstavec ex. ř., že jest na navrhovateli, by dokázal všechny okolnosti, které jsou podstatné pro navrhované soudcovské rozhodnutí neb opatření. Lze připustiti toliko, že zákon v § 44 ex. ř. uvádí jen podmínky, za kterých exekuci nelze povolit, aniž zvlášť ukládá povinnost, osvědčiti, že povinnému hrozí újma z pokračování v exekuci, a že stačí, je-li to zřejmo ze spisů (sb. n. s. čís. 1760, 3258). Než tomu tak v tomto případě není, neboť okolnost, že navrhovatel (povinný) smírem se zavázal, že byt k určitému dni vyklidí, vzdav se při tom výslovně ochranných vyklizovacích ustanovení, a že mu tímto smírem přislíbena byla zápůjčka 2000 Kč, by do pořádku uvedl byt ve svém domě v R., nasvědčuje tomu, že povinný má náhradní byt a že by mu hrozila jinaká újma majetková, ze spisů vůbec neplyne. Tvrdí-li povinný teprv v dovolacím rekursu, tedy opožděně, že jest notorické, že nezaměstnaný hospodářský zřízenec bez nedostižných peněžních obětí nemůže najíti byt, že nemůže svou rodinu o šesti hlavách umístiti ve svém domě v R., a že v tomto domě vůbec nemá volného místa obytného, stačí odkázati na zákaz novot v opravném řízení, platný též v řízení exekucním (dobrozdání nejv. soudu vídeňského k § 520 c. ř. s. bod 5) a na to, že okolnost, že stěžovatel nemůže najíti byt, není skutkem notorickým ve smyslu Šu 269 c. ř. s.

#### Čís. 5921.

##### **Obchod komisionářský či obchod na vlastní účet?**

**V tom, že věřitel, vyhradivší si až do úplného zaplacení kupní ceny vlastnictví k prodaným věcem, nepřihlásil pohledávky k vyrovnacímu řízení, nelze spatřovati uplatňování vlastnických nároků mlčky, nebyl-li věřitel vinou dlužníka osobně vyrozuměn o vyrovnacím řízení.**

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, Rv I 140/26.)

Žalovaní koupili a převzali dne 4. května 1923 od Josefa D-a zásoby zboží a krámské zařízení za 105.000 Kč, na něž složili hotově 42.000 Kč, zbytek pak zavázali se zapraviti v týdenních splátkách. Prodávatel vyhradil si ku prodanému zboží až do úplného zaplacení kupní ceny vlastnické právo. O jmění žalovaných bylo zahájeno dne 3. května 1924 řízení vyrovnací. V čase zahájení vyrovnacího řízení dlužili žalovaní Josefu D-ovi ještě 23.740 Kč, kteréž Josef D: k vyrovnání nepřihlásil. Vyrovnací řízení skončilo vyrovnáním na 60%. Ježto žalovaní nedodrželi splátky, domáhali se dědicové Josefa D-a celého zbytku pohledávky. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle smlouvy jde o kup zboží za úhrnnou cenu 105.000 Kč, na které bylo prodávajícímu kupujícími zaplaceno hotově 42.000 Kč, kdežto zbytek 63.000 Kč měl býti zapraven nejdéle do dvou roků, při čemž si pro-